CRUCEA DE AUR

MONICA OLĂNESCU

CRUCEA DE AUR

roman

CIŞMIGIU books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluţa Vişan
Coperta: Denis Neagu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OLĂNESCU, MONICA
Crucea de aur : roman / Monica Olănescu. - Bucureşti : Cişmigiu Books, 2026
ISBN 978-606-28-2327-6

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2026
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, Bucureşti
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuţie: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

În loc de prefață

Fiului meu,

Când mă vei întreba care e locul meu în istorie, vei găsi răspunsul aici. Am ajuns acolo și poți și tu.

Soțului meu,

Nu s-au inventat încă acele cuvinte care să descrie susținerea pe care mi-ai oferit-o. Acum e palpabilă.

Mamei mele,

M-ai învățat întotdeauna să țintesc sus, să fiu perseverentă și să mă țin de ce mi-am propus. Iată rezultatul.

Unu.

Ecaterina avea o viață fericită. Da, fericită. Așa ar fi spus oricine nu ar cunoaște prea multe despre ea sau ar vedea-o la braț cu unul dintre cei trei. Pentru că ea făcuse nu o alegere, ci mai multe decât s-ar fi gândit vreodată că va trebui să facă.

În ciuda unei aparențe asamblate cu grijă, viața Ecaterinei nu era perfectă. Primul dușman pe care îl vedea, când se trezea dimineața, era agenda. Înainte să-și facă griji pentru orice altceva, accepta provocarea memoriei.

Oare ce avea de făcut azi?

Cu cine se întâlnea?

Ce povești mai inventa, astfel încât nimeni să nu aibă de suferit?

De fiecare dată când găsea răspuns la toate acestea, se recompensa cu gândul că, într-o zi, avea să-și scrie memoriile.

Agenda era bine organizată și, cel mai important, umplută cu un scris caligrafic. Dacă răul pândea în detalii, Ecaterina nu avea niciodată să îi lase perspectiva unei victorii cât de mici. Totuși, acea adunătură de hârtii lipite însemna mai mult decât putea vedea ochiul. Paznicul minciunilor era puntea Ecaterinei între realitatea ei și scopul pentru care pornise pe acest drum.

Era sfătuitorul care îi arunca idei și mustrări, fără să le țină minte apoi.

Tartorul de carton și Ecaterina se trădaseră de trei ori, dar ei nu îi păsa cine fusese de vină, pentru că nu își dorea să afle că, cine știe prin ce circumstanțe, ar fi putut fi chiar ea.

Începută dintr-o joacă, din deja clasicul „ca să nu uit", agenda și-a arătat rapid și potențialul, și colții. Atunci când a avut nevoie să își amintească ce scuză folosise, nu a reușit să-și descifreze chiar propriul scris. Trebuia să scrie mai rar, mai frumos, mai caligrafic, astfel încât să nu riște alte probleme.

Apoi, Ecaterina a crezut că se poate descurca și fără ceva care să îi reamintească ce a spus. Și era foarte aproape de a fi prinsă cu minciuna. Au salvat-o diplomația și, pe urmă, foile.

Cea mai grea încercare a fost când a pierdut-o. Garsoniera aia mică îi ascundea Ecaterinei un obiect stupid de greu de găsit. A întors totul pe dos și a aflat-o fix pe aragaz. Norocul ei a fost că nu gătea suficient de mult încât gestul acela să fi dus la vreun pericol. Atunci și-a amintit de măsuța de telefon fix din copilărie, a cumpărat una și i-a dedicat-o agendei.

Obiectul ăla cu hârtii decorate era, de fapt, și un mic plan de exerciții. Dacă săracii aveau sudoku, Ecaterina avea o armă care funcționa pe mai multe fronturi. Își antrena mâna cu scrisul frumos, dar și memoria când o deschidea încet, în speranța că avea să-și amintească înainte să citească. Lucra și imaginația, pentru că încerca să își pregătească minciunile în avans.

Organiza, verifica, observa, îmbunătățea. Tot notițele îi aminteau că pe bărbații din viața ei nu îi implica niciodată peste măsură în mai nimic. Astfel, își apăra teritoriul personal, își permitea stilul de viață al unei doamne ieșite dintr-un conac și – cel mai important – nu ajungea să le vadă domnilor imperfecțiunile. Nu știa cum le miros picioarele după o zi de mers în oraș, unde își lasă papucii în casă, dacă spală vasele după ce mănâncă. Nimicurile astea o fereau pe Ecaterina de niște griji pe care nu și le dorea. Era suficient că își administra propria viață; până și asta era uneori complicat.

Momentele dificile ale exercițiilor de memorie treceau întotdeauna. Ecaterina își continua diminețile cu o carte nouă și, ca relaxare, cu micile răutăți ale vârstei. Adora să își asculte, de la geam, vecinele bătrâne care vorbeau pe băncuța din fața blocului. Tot procesul funcționa eficient, precum o terapie. Cum altfel să îți dai seama că ești bine, dacă nu când auzi că altcineva o duce mai rău decât tine?

Tot de la geam aflase că e fandosită și, probabil, trimisă la garsonieră de copii prea egoiști ca să aibă grijă de mama lor. Asta a durut. Și, totuși, nu a făcut-o să țipe, pentru că ar fi fost prinsă. Dar, de atunci, nu a mai răspuns la salut acestor babe cu basmale pe care nici praful nu mai stătea.

Pe măsură ce timpul trecea, Ecaterina știa că își va umple ziua cu cineva, iar acest gând o readucea în realitatea ei însorită. Trebuia să se pregătească. Urmau câteva ore în care nu va fi singură, ci avea să se bucure

de conversații, cadouri sau orice alte experiențe îi rezerva destinul.

Înainte să se pregătească, Ecaterina întotdeauna privea o cutie și ofta.

– Ei, Doamne. Cine m-a adus aici, cu toate relele bătrâneții? Ieri eram tânără și corpul făcea tot ce voiam. Azi e invers: mă supun eu lui, bată-l vina.

Spunea de fiecare dată același lucru, deși era înconjurată de obiecte scumpe care i-ar mai fi ușurat zilele, dacă s-ar fi bucurat pe deplin de ele. Și mereu uita că ea însăși alesese această garsonieră și, implicit, acest stil de viață.

Ce o deranja pe Ecaterina odată ce ieșea pe ușă, era că, de multe ori, trecea prin fața unui șantier, iar muncitorii nu sunt politicoși, la fel ca praful care iese de acolo. În treacăt, două vorbe i-au atins urechile.

– Ți-ai luat pastilele, Ioane, da?

– Da, mă, lasă-mă.

Acest moment i-a dat Ecaterinei putere. Vocea părea a unui bărbat tânăr. Iar ea nu avea nevoie de pastile. Așa că, doar de acea dată, a uitat de praf și a zâmbit.

Tudor

Era joi.

Cel dintâi, Tudor, era în delegație, cu o lucrare la un hotel celebru din Timișoara.

Tudor era inginer. Mai exact, el reprezenta visul oricui din branșa lui. Dacă o firmă ar fi avut ceva

deasupra directorului general, un om din umbră, atunci acela ar fi fost Tudor. Vorbim despre un bărbat aflat în cea de-a cincea decadă a vieții, mulțumită căruia Ecaterina a învățat să schimbe un bec undeva la 61 de ani. Apoi, tot datorită lui, nu s-a sfiit să se urce pe un scaun, în ciuda tuturor durerilor ei invizibile. Pentru că orice junghi poate fi ignorat de sub un fard, dar nimic nu poate întrece curajul și îndrăzneala nespecifice vârstei.

Prima întâlnire a Ecaterinei cu Tudor a fost într-un loc obișnuit pentru intelectuali, dar spectaculos și, uneori, de neînțeles pentru ceilalți. S-au lovit unul de altul la un vernisaj, în timp ce admirau ceva ce chiar arăta a operă de artă și care sfida regulile abstracte ale postmodernismului.

Cine mai e atât de ancorat în artă încât să aprecieze un tablou lucrat în detaliu și să nu aplaude la orice apare, e lăudat ca modern, fără să aibă neapărat și o însemnătate? Cu acest gând a abordat Tudor o doamnă îmbrăcată elegant, care nu avea cum să rămână neobservată. Pentru că nu știa să piardă, iar doamna îl fascina, Tudor nu s-a sfiit să o invite la o cafea, așa cum se bea pe timpuri, când era cu adevărat apreciată, într-un local menit să impresioneze. Iar Ecaterina a văzut în ochii lui speranța că viața ei chiar poate continua și a acceptat.

Stând în fața lui, la o masă mică și rotundă, l-a văzut pe Tudor ca pe un căpitan de vapor și s-a mirat când acesta i-a spus că nu este. Spatele drept, la o vârstă la care cocoașa multora deja e vizibilă, fruntea

nebrăzdată de „gropile” bătrâneții și mâinile cu puțin păr au fascinat-o.

– Știi, încerc să îmi găsesc un loc în lumea de acum. Încerc să caut astfel de colțuri care apreciază viața și arta, așa cum o știam odată. Sunt deschis la nou, doar lucrez cu mecanisme, tehnologii, știu tot ce apare, chiar și fără să vreau. Dar în momentele astea mă regăsesc. Și mi s-a părut că și dumneavoastră sunteți pe aceeași lungime de undă. Altfel, nu ne-am fi uitat ca doi copii la un tablou pictat de cineva aflat la prima expoziție.

Șarmant.

– Hai să ne tutuim. Nu știu dacă suntem chiar de-o vârstă, dar oricum.

– Nu asta ne-a adus aici. Nu puteam să te las să pleci fără să bem o cafea.

– Așa am simțit și eu.

– Dacă vrei să ne mai întâlnim după această zi, mi-ar plăcea să mergem împreună undeva.

– Poate că am o vârstă, dar nu plec cu străinii, râde Ecaterina.

– Atunci nu vom mai fi străini, râde și Tudor. Serios vorbind, e o grădină italiană superbă, plină de flori. Nu mă întreba de ce îmi plac astfel de locuri, probabil pentru că lucrez toată ziua cu treburi exacte, bărbătești, cum se spune. Toate astea mă fac să iubesc natura și tot ce ține de ea. Mi se pare că fiecare copac e unic și că fiecare e o amintire separată în mintea noastră. Ironia face că noi îi credem pe toți la fel.

– Să știi că ai dreptate. Nici florile nu sunt la fel, dacă te uiți atent la ele, îndeaproape.

– Da. Și imaginează-ți câte lucruri unice poți vedea într-o simplă pădure. Darămite într-o grădină italiană.

Bărbatul ăsta îmi aduce aminte de mine, atunci când eram bine.

– Uite, nu vreau să fiu insistent, nici să pun pe cârca ta o povară prea timpurie. Nu vreau doar să îți dau numărul meu de telefon sau să ți-l cer pe al tău. Hai să facem schimb și să așteptăm câteva zile. Apoi, e liber oricare din noi să sune. Ce zici?

Îmi placi, Tudor. Îmi placi mult.

Deși ar fi vrut, nu Ecaterina a dat acel prim telefon. Era, totuși, prea stilată pentru asta și îndeosebi crescută în stilul în care femeia așteaptă să vadă potențialul cu care bărbatul pictează arta cuceririi, nu invers.

El a spus exact ce trebuia la telefon, iar relația a debutat.

Luni mai târziu, Tudor o chema pe Ecaterina la el acasă, în speranța că îi arăta o mostră din ce putea să fie viața ei alături de el. Pentru ea, decizia de a merge acolo nu fusese luată ușor.

Oare ce intenții avea?

Dacă găsea acolo poze sau obiecte dintr-un trecut despre care el nu voia să vorbească?

Dar... dacă asta însemna un nivel următor al relației?

Ea nu își dorea să ajungă să îl vadă neputincios, incapabil să aibă grijă de el însuși și, astfel, să devină din ce în ce mai mic.

Toate întrebările astea își puteau găsi răspunsul doar în casă la Tudor. Acolo, Ecaterina a găsit servicii de cafea impecabile, primite moștenire, cărți în ediție princeps, planuri rare de clădiri, pe care doar el și câțiva colegi le mai aveau, tablouri cumpărate cu bani grei, care urmau să fie lăsate nimănui. Ecaterina era impresionată, mai ales că ultimele cărți în ediții speciale rămăseseră în casa din fosta ei viață.

– Acum îmi cunoști aproape toate secretele. Îți imaginezi câtă viață ar avea casa asta dacă ai trăi și tu aici?

Asta era? Să mă mut aici, cu el? Doamne, de ce?

Ecaterina s-a gândit puțin și a încercat să înțeleagă din întrebarea lui ceva care s-o apropie de propria realitate. Dar nu a reușit. Așa că a ales o altă cale.

– Câteodată, sunt mai sigură de secretele tale decât de viața din corpul meu, râse ea.

Tudor era convins că va accepta din prima. Nu cu lacrimi în ochi, pentru că un suflet așa înțelept ca al iubitei lui nu reacționa copilărește. Dar ce putea să însemne o astfel de glumă? Oare nu înțelesese?

Sinceritate până la capăt.

– Ce spui? Avem o vârstă și cred că știm ce vrem. Eu mi-aș dori din suflet să locuim împreună, țin la tine și cred că și tu ții la mine. Îmi e dor de tine când nu ne vedem și când sunt cu tine simt că viața are un sens.

Știu, sună banal. Dar hai să nu ne mai complicăm ca adolescenții. Vrei să locuim amândoi aici? Tot ce e al meu va fi și al tău.

Tudor începea să se teamă. Cu siguranță, ea a înțeles întrebarea din prima. Dar ce avea de pierdut dacă o spunea și mai clar?

Ecaterina zâmbi scurt, parțial sincer. Tudor respira și se mira. Ba chiar se simțea puțin trădat. Poate că ea jucase teatru. Poate că el nu știa nici acum ce gândesc femeile și ce spun.

– Tudor, eu mai am treburi de rezolvat, mai am acareturi de vândut sau de donat. Mai am lucruri care trebuie încheiate. Nu îți face griji, nu am de încheiat cu nimeni. Dar, în cazul meu, durează mai mult. Hai să vorbim cu următoarea ocazie și vedem ce facem.

Tăcerea a fost rapid spartă de o femeie care spera că a pus refuzul în cuvinte frumoase și, totuși, suficient de directe încât să fie de necontestat. Bărbatul a tăcut în continuare, pentru că era clar cât de departe credea că ajunsese și cât de puțin conta acum ce făcea el. Dar a decis să aștepte. Fusese educat prea frumos ca să se lase rănit în orgoliu.

Alte luni mai târziu, același Tudor a observat că Ecaterina se întâlnește cu el doar în anumite zile ale săptămânii: lunea și miercurea, ocazional sâmbăta. Fără să poată modifica acest program, pentru că primea scuze. Fără să înțeleagă. Fără să accepte cu adevărat și întrebându-se ce a făcut greșit de s-a ajuns aici.

La grădinile italiene încă nu au fost, deși el a întrebat-o de vreo trei ori. Mereu exista o scuză. Uneori, își dorea să o lase pe Ecaterina în treaba ei și să își continue viața. Dar imediat își amintea acea primă întâlnire sau momentele în care eleganța ei îl lăsa fără cuvinte.

Paul

Nu, azi nu era ziua lui Tudor.

Dar în joc era și Paul…

O, Paul. Chirurgul care îi opera sufletul ori de câte ori simțea un potențial val de tristețe venind dinspre ea. Paul era întotdeauna discret și atent să nu insiste asupra aflării prea multor informații, cum ar fi cea mai simplă dintre dilemele dragostei: care era adresa iubitei lui. O conducea până acolo unde credea el că înseamnă aproape de casă, adică până la acel parc care ducea în vreo șase direcții, dar niciuna dintre ele care să îi ofere vreun indiciu concret.

Paul era responsabil pentru tot ce însemnau seturile de bijuterii și serviciile de cafea, dulceață și masă ale Ecaterinei. Mulțumită lui, ea nu doar că arăta cu vreo 25 de ani mai tânără, dar se și simțea așa.

Dacă n-ar fi fost el, femeia asta cu o moralitate îndoielnică n-ar fi cunoscut alte țări, continente sau, măcar, alte orașe față de nenorocirea asta de Capitală în care se născuse. O durea sufletul când trebuia să îi spună un „ceva", calculat în detaliu și sigilat în agenda de

memorii, doar ca să îl mai amâne pe Paul. Și toate astea pentru că, într-un colț al sufletului, parcă – parcă îl și iubea.

Paul a fascinat-o pe Ecaterina din prima, deși contextul în care ea l-a cunoscut nu îi făcea neapărat cinste. Adusă la neurolog de fiul ei, Ecaterina a ales să fie cea deșteaptă care cedează și să ducă până la capăt o consultație pe care o considera inutilă. S-a dovedit la final că, în ciuda tuturor bănuielilor și a vârstei, Ecaterina era bine. Și a fost și mai bine atunci când acest chirurg a intrat să își felicite colegul pentru o reușită, a remarcat-o și a făcut nefăcuta de a fura numărul de telefon al pacientei din dosarul medical.

– Alo, Ecaterina?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Îmi cer scuze, mi-am permis să te tutuiesc direct. Mă numesc Paul, sunt chirurg la clinica de neurologie și te-am sunat să îți mărturisesc că ți-am greșit.

– Mie? Ce s-a întâmplat? Sunt bine?

– Da, ești bine, nu are legătură cu sănătatea ta. Mi-ai plăcut atât de mult, încât mi-am permis, într-un mod evident deplasat, să iau numărul tău de telefon din dosar. I-am cerut iertare colegului și acum vreau să îți cer și ție.

– Da, sigur. Nu înțeleg.

– Ce ai spune dacă ți-aș cere iertare față în față? Uite, știu o cofetărie bună și mi-aș dori să stăm de vorbă.

– Cofetării? Mai sunt?

– Nu cred că îi spune chiar așa, dar servește bunătăți ca și cum ar fi una.

– Bine. O cofetărie care servește bunătăți nu are ce rău să facă.

Deja cu o bilă neagră, Paul avea să fie o surpriză pentru Ecaterina.

Primele întâlniri au fost romantice, minunate. Ecaterina a făcut un pas înapoi când și-a dat seama că, la fel ca orice medic care a văzut mai multe în viața lui decât alții, Paul avea un dram de credință în plus. Ea nu era neapărat de acord, dar nici contra. Asta e, nu există om perfect.

Când Paul a apărut în viața Ecaterinei, Tudor deja o ceruse de concubină fără succes. Atunci, ea și-a spus că nu e așa grav să iasă la o întâlnire – două, mai ales că nu lăsase loc de așteptări.

La scurt timp după, cei doi noi porumbei plecau într-o vacanță superbă, iar Ecaterina descoperea zborul cu avionul, frumusețile Barcelonei, casele gândite de Antoni Gaudí și se simțea fericită.

În acea vacanță, Paul a luat următoarea bilă neagră, după furtul numărului de telefon. A încercat, în camera de hotel, să „Doamne ferește", după cum ar spune-o ea.

– Avem o vârstă, potolește-te.

– Eu... Iartă-mă. Știi, eu m-am gândit tocmai că avem o vârstă și încă putem să ne bucurăm de noi.

– Învață să te poți abține fără să jignești o femeie.

Paul a tăcut. S-a simțit mai puțin iubit, neînțeles, dar nu a renunțat la relația lor. Poate că asta era soarta lui.

Un an mai târziu, Paul admira o brățară de pe mâna Ecaterinei și încerca să o complimenteze pe femeie cât de bine știa.

– Iubita mea, arăți superb, ca de obicei.

– Mulțumesc, drăguleț. Și tu, știi asta.

Paul încă o adora pe Ecaterina, dar i-ar fi scos acest cuvânt din memorie. Îl făcea să se simtă mic.

– Mă uit la cât de frumoasă ești și știu deja ce vei primi de Crăciun! Dar și tu mă știi, prefer să întreb. Ce-ai spune de un colier care să se potrivească cu brățara ta frumoasă? Caut și în munți până îl găsesc.

– Dar, Paul, nu e nevoie să cauți. Tu mi-ai cumpărat această brățară.

Cum adică eu? Asta e clar o brățară primită cadou. Le știu, sunt scumpe. Nu e Ecaterina mea așa superficială încât să și-o fi cumpărat singură.

„Drăguleț" nu își găsea cuvintele.

– Dar... Nu. Eu nu ți-am dat-o. E... primită de la altcineva?

De unde știe? Nu scrie pe ea. Nu lăsa să se vadă, Ecaterina, poți să faci asta! Nu îl lăsa să câștige. E planul tău, nu al lui.

Ecaterina jongla între doi bărbați și și-a dat seama că mingea a picat în terenul care nu trebuia. A clipit. S-a gândit și s-a speriat. Era prima oară când cei doi riscau să fie descoperiți, iar ea nu voia să pară o adulterină fără suflet. Nu.

Ai grijă, nu cazi pradă la nimic!

A mai clipit o dată.

– O, atunci înseamnă că m-am gândit la tine când am cumpărat-o. Foarte frumoasă.

Asta e împotriva a ce crede ea despre viață.

– Și nu vrei să mă ajuți să îți găsesc un colier care să se potrivească?

Ecaterina a tăcut. Paul a tăcut. Parcă tot universul tăcea puțin, în fața unui nou posibil eșec. În sufletul ei, Ecaterina a eliberat o lacrimă. Dar nu pentru Paul sau Tudor, ci pentru ea însăși, că nu voia să cadă într-o groapă săpată stângaci în câteva minute. Era prea mult.

– Nu, lasă. Nu am nevoie de bijuterii în plus. Compania ta îmi e suficientă. Restul sunt doar obiecte.

...primite cadou.

– Știu, iubito. Ce nu știu e cum să îți arăt cât de mult țin la tine.

– Îmi arăți deja.

Momentul a trecut. Dar momentele lui Paul cu Ecaterina urmau să vină doar marțea și vinerea, uneori și duminica. Rareori, în vacanțe, dar fără impact în perioada care le urma.

Ovidiu

Totuși, azi se vedea cu Ovidiu, scriitorul inimii ei.

Ovidiu punea în cuvinte toate trăirile care o exaltau pe Ecaterina și care îi arătau că da, se poate. Chiar și la vârsta ei. Ovidiu o fermeca și o făcea să tremure de emoții, dar asta acasă, când retrăia momentul, ca să nu strice clipele împreună cu prostii tinerești. Dar Ovidiu era și provocarea care o ținea pe

LibrariaOnline
#cuvântulconteaza

Crucea de aur

Autor: Olanescu, Monica
Editura: CISMIGIU BOOKS
ISBN/EAN: 9786062823276